

Pieni murunen leipää

Glenda Méndez de López
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Guatemalassa.

"Mahtavaa päästä kirkkoon ja kappelisaliin!" Anahí sanoi aamiaisella. Koronapandemian vuoksi Anahí ja hänen perheensä eivät olleet voineet käydä kirkossa paikan päällä miltei kahteen vuoteen. Mutta tänään he vihdoinkin voisivat mennä! Anahí oli iloinen siitä, että hän saisi nähdä ystäviään ja nauttia sakramentin jälleen seurakuntansa kanssa. Anahí ja hänen perheensä istuutuivat kappelisaliin. Anahí vilkutti ystävilleen.

Pian oli sakramentin aika. Laulun jälkeen Anahí risti kätensä ja painoi päänsä. Hän kuunteli sakramenttirukousta. Sitten hän katsoi pientä kuvaa Jeesuksesta. Se auttoi häntä muistamaan olla kunnioittava.

Nuori mies toi tarjottimen heidän riviinsä. Mutta kun tarjotin tuli Anahín luo, se oli tyhjä!

Sitten Anahí katsoi tarkemmin. Tarjottimen nurkassa oli jäljellä yksi muru. Hän poimi sen ja pani suuhunsa.

Koko loppupäivän Anahí oli huolissaan. Hän ajatteli sitä pientä murusta leipää. Hän oli huolissaan koko päivällisen ajan. Hän ei edes syönyt jälkiruoaksi ollutta jäätelöannostaan. Hän vain istui pöydän ääressä, kun äiti pesi astioita.

Oliko sakramentilla merkitystä, jos otin vain murun? hän mietti.

Äiti kuivasi kätensä pyyhkeeseen. "Onko jokin hätänä, kulta?"

Anahí pudisti päätään.

"No, jäätelösi sulaminen kyllä kertoo minulle, että jokin sinua vaivaa." Äiti hymyili ja istuutui Anahín viereen. "Mikä on?"

Anahín silmät täyttyivät kyynelistä. "Odotin tänään kovasti sakramenttia. Mutta kun tarjotin tuli minun kohdalleni, jäljellä oli enää vain leivänmuru." Anahí veti syvään henkeä. "Otinko sakramentin väärin?"

"Et", äiti sanoi. Hän halasi Anahía lujasti. "Näin sinun katsovan sitä pientä

Jeesuksen kuvaa, joka on pyhien kirjoitustesi välissä. Mitä ajattelit?"

"Ajattelin sitä, kuinka Jeesus rakastaa minua. Ja naulojen jälkiä Hänen käsissään ja jaloissaan. Ja kaikkea, mitä Hän on tehnyt meidän hyväksemme."

"Huomaatko?" äiti kysyi. "Siitä syystä me otamme leivän ja veden. Että muistamme uhrin, jonka Jeesus antoi meidän puolestamme."

"Eli leivän koolla ei ole väliä?"

"Ei. Tärkeintä on se, miltä sinusta tuntui, kun muistit Vapahtajaa", äiti sanoi. "Ja vaikka saitkin leipää vain pienen murusen, Jeesuksen rakkaus sinua kohtaan ei ole pientä. Hän rakastaa sinua hyvin paljon."

Anahí hymyili. Hän tiesi, että äiti oli oikeassa. Sakramentti voisi aina olla erityinen hetki muistaa Jeesusta – vaikka saisi vain pienen murusen leipää. ●

Ota esiin sivu 9 ja leikkaa irti Jeesuksen kuva, jota voit katsoa sakramentin aikana! Kuinka voit muistaa Hänet?